

Anna Katherine Green

Zlatý střevec
a další záhady
pro Violetu Strangeovou

Splendidum družstvo

Zlatý střevíc a další záhady pro Violetu Strangeovou

ANNA KATHARINE GREEN

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Zlatý střevíc a další záhady pro Violetu Strangeovou

Copyright © Anna Katharine Green, 1915

Cover © John Singer Sargent, 1906

Translation © Tereza Novotná, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-183-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-184-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-185-0 (PDF)

Podle amerického originálu *The Golden Slipper, and Other Problems for Violet Strange* by

Anna Katharine Green, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

ZLATÝ STŘEVÍC
KDE ZMIZELA DRUHÁ KULKA?
NEHMATATELNÁ STOPA
PŘÍZRAK Z JESKYNĚ
ZTRACENÁ ZÁVĚŤ
DŮM S HODINAMI
SLEPÝ DOKTOR A JEHO ŽENA
CHYBÍ: TŘINÁCTÁ STRÁNKA
VIOLETINO VLASTNÍ TAJEMSTVÍ

ZLATÝ STŘEVÍC

„Je tady! Tušil jsem, že přijde. Je to jedna z těch tří mladých dam, které vidíte v pravé lóži u proscénia.“

Takto oslovený pán – muž středního věku a člen těch nejexkluzivnějších klubů – otočil svou sklenici k určenému místu a poněkud udiveně opáčil: „Cože? To je ona? To jsou přece slečny Prattová a...“

„Slečna Violet Strangeová.“

„A to chcete říct, že...“

„Chci...“

„Takže tahle holka, jejíhož otce znám, jejíž majetek znám, kterou všude vidím, je vaše agentka; a – a ...“

„Žádná jména, prosím. Chcete vyřešit záhadu. Není to záležitost pro policii – tedy zatím, a tak přicházíte za mnou, a když se ptám na fakta, zjišťuji, že jde o ženy a jenom o ženy a že ty ženy jsou nejen mladé, ale do jedné patří k té nejvyšší společnosti. Je to snad mužská práce, přijít takové kombinaci na kloub? Ne. Sex proti sexu, a pokud možno mládí proti mládí. Naštěstí takovou osobu znám – dívku nadanou a mimořádně vhodnou pro tento účel. Proč využívá svého nadání tímto směrem? Proč, když má dost prostředků na to, aby hrála roli, která je pro ni jako úspěšnou debutantku přirozená a

souhlasí s tím, že se bude zabývat společenskými a jinými záhadami? Na to se musíte zeptat jí, ne mě. Stačí, když vám slíbím její pomoc, budete-li o ni stát. Tedy pokud ji dokážete zaujmout. Jinak pracovat nebude.“ Pan Driscoll znovu pozvedl svou sklenici. „Ale tváří se jako komediantka,“ úsečně poznamenal. „Je těžké spojit intelektuálnost s takovým svérázným výrazem. Jste si jistý její diskrétností?“

„Ano.“

„S kým tu je?“

„S Abnerem Pratem, jeho ženou a dcerami.“

„Je to člověk, který by své záležitosti svěřoval do rukou někoho jiného neuváženě?“

„Abner Pratt! Chcete snad říct, že je pro ni něčím víc než hostem jeho dcer?“

„Posuďte. Vidíte, jak jsou veselé. Včera měly velké potíže. A najednou jste svědkem oslavy.“

„A ona?“

„Copak nevidíte, jak ji zahrnují pozornostmi? Je příliš mladá na to, aby vzbudila takový zájem v rodině s nápadně nesympatickými lidmi z jiného důvodu než z vděčnosti.“

„Tomu se těžko věří. Ale jestli je pravda, co naznačujete, zajistěte mi okamžitě příležitost promluvit si s tím mladistvým zázrakem. Moje záležitost je vážná. Večeře, o níž jsem se zmínil, se koná za tři dny a...“

„Já vím. Uznávám, že to potřebujete, ale myslím, že bude lepší, když do lože pana Pratta vstoupíte bez mého zásahu. Užitečnost slečny Strangeové pro nás bude snížena v okamžiku, kdy se zjistí její spojení s námi.“

„Ach, tady je Ruthven! Odvede mě do lóže pana Pratta,“
poznámenal Driscoll, když opona druhého dějství spadla. „Nějaké
další návrhy, než půjdu?“

„Ano, a jeden důležitý. Až se budete uklánět, dotkněte se ji pravou
rukou levého ramene. Je to signál. Možná na něj zareaguje, ale
pokud ne, nenechte se odradit. Jednou z jejích zvláštností je
teoretická nechuť k práci. Jakmile ji však zaujme, nic ji nezadrží. To
je vše, kromě tohoto ... V žádném případě neprozrazujte její
tajemství. To je součást dohody, vzpomínáte si.“

Driscoll přikývl a odešel ze svého místa k Ruthvenově lóži. Když se
opona zvedla potřetí, bylo ho vidět, jak sedí se slečnami Prattovými
a jejich energickou mladou přítelkyní. Byl stále vdovec a táhlo mu na
padesát, takže jeho přítomnost nezůstala bez povšimnutí a mezi
některými přihlížejícími se rozhořela zvědavost, která z dvojice
krasavic je zodpovědná za tuto změnu v jeho známých zvycích.
Bohužel se mu nenaskytla žádná příležitost, aby to ukázal. Ostatní a
mladší muži ho následovali do lóže a viděli, jak si vynucuje přízeň
fascinující, ale nedůsledné slečny Strangeové, jejíž rychlou palbu řečí
sotva dokázal ocenit.

Vypadal snad nespokojeně? Ano, ale jen jeden člověk v opeře věděl
proč. Slečna Strangeová neprojevovala žádné pochopení ani soucit s
jeho posláním. Ačkoli mezi duety a trii vlídně rozmlouvala, nedala
mu příležitost vyjádřit svá přání, ačkoli je díky signálu, který jí dal,
očekával.

To sice odpovídalo její povaze, ale sotva se to hodilo k jeho názorům,
a protože byl mužem rozhodným, využil poutavé minuty na jevišti k
tomu, aby se k ní naklonil a pošeptal jí do ucha: „To je moje dcera,
pro kterou žádám vaše služby; je to tak krásná dívka jako žádná jiná.“

Vyslechněte mě. Určitě to zvládnete.“

Byla to drobná, štíhlá žena, jejíž přirozeně svérázný vzhled podtrhovala mimořádná prostota jejího oblečení. V řadě žen, které se mu zjevovaly před očima, se žádná jiná osobnost nemohla vyrovnat její podivnému neustále se měnícímu výrazu. Byla ztělesněním ženské nezávislosti. Běžnému pozorovateli se jevila jako svérázná bytost. Ale ne všem. Pro ty, kdo ji pozorovali – třeba když nádherně hrála hudba, v tu chvíli ústa tak odevzdaná smíchu nabývala křivek nejvzácnější citlivosti a v jejích zvláštních, matoucích rysech zářila vznešená ženská duše.

Driscoll si toho všiml, a proto s tajnou nadějí očekával její odpověď. Ta přišla ve formě otázky a až po chvíli, kdy se projevila nespokojenost nebo možná čirá nervozita.

„Co udělala?“

„Nic. Ale pomluvy jsou ve vzduchu a každým dnem mohou dozrát ve veřejné obvinění.“

„Obvinění z čeho?“ zeptala se téměř malicherným tónem.

„Z krádeže,“ zamumlal. „Ve velkém měřítku,“ zdůraznil, když se hudba rozléhala do všech koutů. „Jde o šperky.“

Odmlčel se a po chvíli řekl: „Neocenitelné. Vždycky je někdo vrátí. Lidé říkají, že já...“

„Aha!“ Ruce malé dámy se zklidnily – předtím se jí třepotaly po celém klíně. „Uvidíme se zítra ráno v domě mého otce,“ poznamenala vzápětí a plně se věnovala tomu, co se dělo na jevišti.

* * *

Asi tři dny poté otevřel pan Driscoll svůj dům na Hudsonu významným hostům. Netoužil po publicitě takové události ani po příležitosti, kterou by poskytla k rozšíření skandálu, jenž se tajně šířil proti jeho dceři. Ale velvyslanec a jeho žena byli cizinci a jakékoli vyhýbání se slíbené pohostinnosti by bylo jistě špatně pochopeno; a tak byl plán uskutečněn, i když s menší okázalostí, než se možná očekávalo.

Mezi méně významnými hosty, kteří byli většinou mladí a dobře obeznámení s domem a jeho pohostinností, byla jedna výjimečná postava, a to energická slečna Strangeová, která, ačkoli slečnu Driscollovou osobně neznala, byla obdařena takovými vlastnostmi, že ji vznešená mladá hostitelka přivítala se zjevnou vděčností. Způsob jejich prvního setkání byl zvláštní a přinejmenším pro jednu z nich velmi zajímavý. Slečna Strangeová přijela autem a byl jí ukázán pokoj, ale poté ji nikdo nedoprovodil po schodech dolů, a když se ocitla sama ve velkém sále, přirozeně se vydala směrem ke knihovně, jejíž dveře byly pootevřené. Než si všimla, že místnost je již obsazena, zatlačila do poloviny dveří. V důsledku toho se stala nečekanou pozorovatelkou krásného obrazu mládí a lásky.

Mladý muž a mladá žena stáli spolu v záři plápolajícího krbu. Nebylo slyšet ani slovo, ale v jejich tvářích, výmluvných vášní, zářilo něco tak hlubokého a opravdového, že náhodná vetřelkyně zaváhala na prahu a toužila si tento obraz uložit do mysli spolu s ostatními krásnými a tragickými vzpomínkami, které se jí tam teď rychle hromadily. Pak se stáhla a méně hlučným krokem se vrátila ke kapitánu Hollidayeovi, který ve vši pýše své vojenské hodnosti stál vedle Alicie, dokonalé dcery domu, jež, pokud byla ve stínu, jak mnozí šeptali, nosila ten stín jako některé ženy korunu.

Slečna Strangeová byla zasažena obdivem k této mladé dámě a obrátila k ní nejjasnější tvář své živé povahy, i když po celou dobu si říkala: “Víš, proč jsem tady? Nebo se na mě dívá jen jako na dalšího hosta, kterého jí vnutil bezohledný rodič?”

Na způsobu chování srdečné, ale vyrovnané mladé hostitelky nebylo nic znát. Slečna Strangeová od chvíle, kdy zachytila světlo citů v obou tvářích, myslela jen na jedno... Využila první příležitosti, která se jí naskytla, aby si prošla fakta, která jí sdělil pan Driscoll, a zjistila, zda je mezi nimi vše čisté, či mají oba nějaké tajnosti, což by bylo velmi škodlivé.

Slečna Driscollová a čtyři další mladé dámy jejího životního postavení se asi před dvěma lety sdružily do pětičlenné skupiny, které se říkalo The Inseparables. Společně obědvaly, jezdily na kole, navštěvovaly se. Jejich pouto bylo tak těsné a vzájemná závislost tak zřejmá, že se stalo zvykem zvat celou pěťici, kdykoli to velikost akce dovolovala. Ve skutečnosti nebylo zdaleka neobvyklé vidět je seskupené na recepcích nebo je spatřit jak procházejí uličkami kostelů či tanečním bludištěm na plesech nebo shromážděních. Nikdo se nad tím nepozastavoval, protože to byly hezké a přitažlivé dívky, dokud se nezačalo stávat, že shodou okolností po jejich odchodu chybí v šatně nebo na stolech, kde byly vystaveny svatební dary, nějaký cenný předmět. Nic nebylo v bezpečí, kam se hnuly, a přestože se časem každý předmět dostal zpět ke svému majiteli stejně záhadným způsobem jako jeho předchozí zmizení, skandál se rozrůstal a nakonec, ať už z dobrého či špatného důvodu, uvízl na osobě slečny Driscollové, která byla ze všech nejnápadnější, nejméně majetná a nejslušnější ve způsobech i řeči.

Pro další pochopení této nepříjemné záležitosti uvedu několik

příkladů. Tohle je jeden z nich: Právě probíhal divadelní večírek. Bylo jich dvanáct, z toho se na pěti z nich sešla celá nerozlučná skupinka The Inseparables.

V průběhu posledního dějství se jiné dámě – vlastně jejich gardedámě – ztratil kapesníček, téměř neocenitelný kousek krajky. Byla si jistá, že si ho vzala s sebou do lože, a tak ho pečlivě hledala, ale bez nejmenšího úspěchu. Vzpomněla si na jistý šepot, který zaslechla, a všimla si, které z pěti dívek s ní byly v loži. Byly to slečna Driscollová, slečna Hughsonová, slečna Yatesová a slečna Benediktová. Slečna Westová seděla ve vedlejší loži.

O čtrnáct dní později se tento kapesník objevil znovu – a kde? Mezi polštáři žlutého saténového gauče v jejím vlastním obývacím pokoji. Neoddělitelná skupinka slečinek právě přišla na návštěvu a na pohovce seděly slečna Driscollová, slečna Hughsonová a slečna Benediktová.

Další případ jako by ještě naléhavěji ukazoval na již jmenovanou dámu. Slečna Yatesová měla koupit drahý dárek a celá pětice impozantních dívek se vydala k Tiffanymu. Byl před ně postaven tác s prsteny. Všechny si prohlížely a dychtivě osahávaly šperky, z níž si slečna Yatesová vzápětí vybrala prsten s jemně zasazeným smaragdem. Odváděla své přátele, když jí prodavač náhle zašeptal do ucha: „Jeden z těch prstenů mi chybí.“ Zděšená tak, že se to nedalo ani vyslovit, se otočila a prohlédla si tváře svých čtyř společnic, které na ni hleděly s nehybným klidem. Jedna z nich však byla bledší než obvykle a tato dáma (byla to slečna Driscollová) držela v ruce zchumlaný šátek a nenabídla se, že ho ukáže. Slečna Yatesová, jejíž otec před týdnem dokončil velký “obchod”, se otočila na prodejce. „Naúčtujte mi oba prsteny.“

A za tři týdny se jí uloupený prsten vrátil v krabičce s fiolkami bez přiloženého jména.

Třetí případ se stal nedávno a k uším pana Driscolla se dostal přímo od dámy, která ztrátu utrpěla. Byla to žena nekompromisní povahy, která považovala za svou povinnost sdělit tomuto pánovi následující skutečnosti: Právě opustila recepci v ateliéru a stála u obrubníku a čekala, až přijede taxík, když se k ní z druhé strany ulice vrhl malý chlapec – Arab – a strčil jí do ruky něco malého a tvrdého a bez dechu zvolal, když se vytrácel: „To je vaše, madam, upustila jste to.“ Udivená, protože si žádnou ztrátu neuvědomovala, pohlédla na svůj poklad a zjistila, že je to malý medailonek, který občas nosila na řetízku u pasu. Ale ten den, ani žádný jiný den po celé týdny, ho na sobě neměla. Pak si vzpomněla. Měsíc předtím ho měla na sobě na podobné recepci v tomtéž ateliéru. Stálo kolem ní několik mladých dívek, které ji obdivovaly – dobře si pamatovala, kdo to byl, samozřejmě Nerozlučné kamarádky, a aby se jim zalíbila, sundala medailonek z řetízku. Pak se něco stalo – něco, co zcela odvedlo její pozornost – a ona odešla domů bez medailonku; vlastně na něj zapomněla, a jeho ztrátu si připomněla až nyní. Vložila ho do tašky a spěšně se rozhlédla kolem sebe. Za jejími zády byl dav lidí; nic, co by se tam dalo rozeznat. Ale vpředu, na opačné straně ulice, stála klubovna a v jednom z jejích oken zahlédla osamělou postavu, která se dívala ven. Byl to otec slečny Driscollové. Dokázal si představit její závěr.

Marně popíral, že by o tom cokoli věděl. Vyprávěla mu další příběhy, které se k jejím uším donesly, o stejně záhadných krádežích, po nichž následovaly stejně zvláštní vratky jako v tomto případě, a zakončila je slovy: „Krade vaše dcera, lidé to začínají říkat.“

A slečna Strangeová, přemítající nad těmito případy, by byla řekla totéž, nebýt naprosto klidného chování slečny Driscollové a její naprosté odevzdanosti ke své lásce. Ty se zdály být neslučitelné s vinou; ty, ať už to vypadalo jakkoli, hlásaly nevinu – nevinu, kterou tu měla dokázat, kdyby jí štěstí přálo a šílenství skutečně vinné osoby.

Protože šílenství by to bylo a nic jiného. Jen blázen by na sebe upozorňoval opakovanými krádežemi, za použití nějakých starých triků při různých příležitostech.

A pokud by šlo o šílence – šílenství nezná zákony, připravila se na tuto eventualitu pod maskou dívčích úsměvů, které činilo zároveň potěšení i údiv jejího ostražitého a znepokojeného hostitele.

S výjimkou diamantů, které měla na sobě velvyslankyně, byl toho večera při večeři k vidění pouze jeden významný šperk. Byl velký a nádherně zdobil snědou šíji!

Slečna Strangeová nechtěla před cizinci vypadat jako chudá příbuzná a okrášlila se jedním vzácným šperkem ze svých rodinných památek. Šlo o filigránový přívěsek s mimořádnými safíry, který kdysi patřil Marii Antoinettě. Když jeho krása oslnila ženy a hostitel si uvědomil jeho hodnotu, nemohl se ubránit tomu, aby se znepokojeně nerozhlédl po místnosti. Úzkostlivě hledal nějaký důkaz toho, že je zde přítomna osoba, která s nadšením kouká na tento drahý šperk.

Jeho první pohled samozřejmě padl na Alicii, která seděla naproti němu na druhém konci stolu. Její oči však byly jinde a její úsměv patřil kapitánu Hollidayovi, a tak otcův pohled putoval dál a postupně si prohlížel tváře všech mladých dívek. Všechny si prohlížely slečnu Strangeovou a její šperky a tváře jedné z nich byly

zarudlé a tváře ostatních bledé, ale kdo mohl říct, zda strachem, nebo touhou. Zasažen předtuchou, ale vědom si své hostitelské povinnosti, zahnal zlé tušení a ani si nedovolil pochybovat o motivu či moudrosti takto nabízeného pokušení.

O dvě hodiny později byly všechny dívky v jedné místnosti. U nerozlučných bylo zvykem, že se před odchodem na odpočinek scházely na kus řeči, ale vždy o samotě a v pokoji jedné z nich. Dnes však byla noc plná novinek; Violet byla nejen v této společnosti, ale schůzka se dokonce konala v jejím pokoji. Její způsob jednání s dívkami byl ještě plodnější než její způsob jednání s muži. Mohly se jí smát, kritizovat ji, nebo jí dokonce s opovržením pomlouvat, ale nikdy ji nenechaly dlouho o samotě a nevynechaly žádnou příležitost, aby využily jejího neodolatelného tlachání.

Spokojenost s tím, že se dostala do tohoto okouzujícího kruhu, jí neubírala na pikantnosti a ze rtů jí padala jedna historka za druhou. Poté, co si všichni přítomní náležitě prohlédli její historický přívěsek a pohládili si ho, sundala si ho a s nedbalou jistotou, že je jeho majitelkou jej položila na konec prádelníku, který mimochodem vyčníval velmi blízko otevřeného okna.

„Chystáš se tam nechat svůj šperk?“ zašeptal jí do ucha hlas, když se v reakci na jeden z jejích výpadů ozval výbuch smíchu.

Otočila se a se simulací kulatého údivu se setkala s vážným pohledem slečny Hughsonové, zeptala se: „Co je na tom špatného?“ a pokračovala ve svém vyprávění s veškerou svou lehkovážností. Slečna Hughsonová zanechala protestů. Jak by mohla vysvětlit jeho důvody někomu, kdo zřejmě nebyl zasvěcen do skandálů spojených s jejich skupinkou.

Ano, nechala tam šperk, ale zamkla dveře, a to rychle, takže to

museli všichni slyšet, než se dostali do svých pokojů. Pak přešla k oknu, které se stejně jako všechna na této straně otvíralo na balkon táhnoucí se po celé délce domu. Byla si vědoma tohoto balkonu i toho, že chodba s pokoji, kde spaly jen mladé dámy, s ním byla propojena. Nebyla si však zcela jistá, zda se do této jediné chodby vešly všechny pokoje s nimi. Kdyby se některá z nich měla ubytovat jinde! (například slečna Driscollová). Ale ne! Úzkost, kterou projevovala o bezpečnost svého šperku, takovou domněnku vylučovala. Jejich hostitelka, pokud nikdo z ostatních, byla v dosahu tohoto pokoje a jeho otevřeného okna. Ale co ostatní? Možná by to napověděla světla. Dychtivě se malá intrikánka podívala ven a nechala svůj pohled putovat po celé délce balkonu. Jak se dívala, prošly jí dva samostatné paprsky světla, vzápětí další a po chvíli čekání i čtvrtý. Pátý se však neobjevil. To ji znepokojilo, ale ne vážně. Dvě z dívek mohly spát v jedné posteli.

Přitáhla se na dohled, dokončila přípravu na noc, pak s kimonem na sobě zvedla přívěsek a strčila ho do malé krabičky, kterou vzala z kufru. Zvláštní úsměv, který se velmi lišil od úsměvu, jež toho dne ukazovala všem přítomným, jí sarkasticky pozvedl rty, když pomalou a promyšlenou manipulací svých jemných prstů přemístila šperk v této malé schránce a pak ho po jednom rychlém zkoumavém pohledu vrátila na stejné místo na prádelníku, odkud ho vzala. "Jen kdyby to šílenství bylo dost velké!" ten úsměv jako by říkal. Věru, bylo v co doufat, ale šance je šance, a tak se tou myšlenkou utěšila. Slečna Strangeová zhasla světlo a s chvatným zvednutím stínítka, které předtím stáhla, se naposledy podívala na sledované místo. Jeho vzhled jí rozechvěl. Z luk v dálce se zvedala nízká mlha a její přízračnost pod měsícem probouzela v její vzrušené mysli

nejrůznější strašidelné představy. Aby jim unikla, vplížila se do postele, kde ležela s očima upřenými na konec prádelníku. Zavřela tu polovinu francouzského okna, přes kterou zatáhla stínítko, ale tu, která umožňovala volný pohled ke šperku, nechala pootevřenou, a když zrovna nesledovala třpyt svých safírů v měsíčním světle, upřeně se věnovala tomuto úzkému otvoru. Ale nic se nedělo. Odbily dvě a pak tři hodiny, aniž by se modré světélko na konci jejího prádelníku jakkoli ztlumilo.

Pak se náhle posadila. Ne že by slyšela nějaký podivný zvuk, ale napadla ji jedna myšlenka. „Jestli dojde k pokusu o krádež,“ tiše si pro sebe zamumlala, „tak to bude...“ Nedokončila. Něco – nedokázala to nazvat zvukem – jí rozbušilo srdce a ona naslouchala – poslouchala – pozorovala – sledovala v představách, jak se po balkoně blíží téměř neslyšný krok, neodvažovala se pohnout, zdálo se jí to tak blízko, ale s vytřeštěnýma očima čekala na stín, který musel padnout přes stínítko, jež se jí nepodařilo zvednout přes tu polovinu okna, kterou nechala tak pečlivě zavřenou.

Nakonec ho uviděla, jak se pomalu promítá na mírně osvětlenou plochu. Beztvarý, až na natahující se ruku, prošel okrajem křídla a s pauzami a váháním se blížil k otevřené mezeře, za níž se safíry zaleskly. Uvidí někdy mezi komodou a okenním rámem samotnou ruku? Ano, objeví se tam – malá, jemná a překvapivě bílá, propluje tou mezerou, vystřelí s prudkostí hadího jazyka k prádelníku a zase zmizí s přívěskem v sevření.

Když si to uvědomila – sama je ještě mladá, víte, když viděla, jak se to stvoření chytilo návnady a jak se stěží očekávaná událost naplnila, její zadržovaný dech se zrychlil ve vzdechu, který vetřelce poslal do ... sama se tak vyděsila, že se zděšeně sesunula na polštář.

Snídaňové volání se rozléhalo chodbami jako hudební zvonění. Velvyslanec a jeho žena se ozvali, stejně jako většina mladých pánů a dam, ale dcera domu mezi nimi nebyla, ani slečna Strangeová, kterou by člověk přirozeně očekával dole jako první ze všech. Tyto dvě nepřítomnosti pana Driscolla mátlly. Co by to mohlo znamenat? Ale jeho napětí naštěstí netrvalo dlouho. Než se hosté stačili usadit, vystoupila z terasy slečna Driscollová ve společnosti kapitána Hollidaye. V náručí nesla obrovskou kytici růží a moc jí to slušelo. Jejího otce při tom pohledu zahřálo u srdce. Nespočíval na ní žádný noční stín.

Ale slečna Strangeová! – kde byla? Dokud se to nedozvěděl, nemohl se cítit úplně klidný.

„Neviděl někdo z vás slečnu Strangeovou?“ zeptal se, když usedli ke stolu. A jeho oči ji marně hledaly.

Pět krásných hlav zavrtělo, některé nedbale, jiné udiveně a jedna s rychlým, nuceným úsměvem. Neměl však náladu to dál řešit a pokynul jednomu ze sluhů, když se ozvaly kroky ve dveřích a slečna Strangeová vklouzla dovnitř a zaujala své místo, zahanbeně naznačujíc příčinu hlubší než pouhé nedochvilnosti. Ve skutečnosti se tvářila, jak by se dalo říci, vyděšeně, hleděla do talíře a vyhýbala se každému pohledu, což pro ni rozhodně nebylo přirozené. Co to mělo znamenat a proč si čtyři nerozlučné přítelkyně, když se chabě pokoušela jíst, vyměnily pohledy plné pochybností a zděšení a pak upřely své pohledy na jeho dceru? To, že si toho Alicia nevšimla, ale seděla rozkvetlá nad růžemi, které měla nyní ve velkém svazku na prsou, mu poskytlo jistou útěchu, ale přes veškerou podezíravost hlavních hostů bylo jídlo velkou zkouškou jeho trpělivosti a také chabou přípravou na hodinu, kdy po odchodu vznešeného páru

vstoupil do knihovny a našel slečnu Strangeovou, jak na něj čeká s jednou rukou za zády a s lítostivým výrazem v dětských tvářích.

„Ó, pane Driscolle,“ začala, – a pak si všiml, že je jí v patách skupinka starostlivých dívek, „můj přívěsek! Můj krásný přívěsek! Je pryč! Někdo se dostal z balkonu dovnitř a v noci mi ho vzal z prádelníku. Samozřejmě to bylo proto, aby mě vyděsil; všechny dívky mi říkaly, abych ho tam nenechávala. Ale já-já je nemůžu přinutit, aby mi ho vrátili, a tatínek si na ten šperk tak potrpí, že se bojím jít domů. Neřeknete jim, že to je špatný vtip, a dohlédnete na to, abych ho zase dostala. Příště už nebudu tak neopatrná.“

Sotva věřil svým očím, sotva věřil svým uším – chovala se jako rozmazlené dítě, které odhalilo chybu, přísně se podíval na dívky a přikázal jim, aby přestaly žertovat a vrátily drahý šperk.

Ale ani jedna z nich nepromluvila a ani jedna se nepohnula; jen jeho dcera zbledla, až se růže zdály být výsměchem, a upřený pohled jejích velkých očí byl pro něj nesnesitelný.

Úzkost z toho dodala jeho chování trpkost a podivným, chraplavým tónem hlasitě vykřikl: „Tohle udělala jedna z vás. Která? Jestli jsi to byla ty, Alicio, mluv! Nemám náladu na hlouposti. Chci vědět, čí noha přešla po balkoně a čí ruka vzala šperk.“

Přetrvávající ticho, které se prohlubuje do bolestných rozpaků všech. Pan Driscoll si je se špatně skrývanou úzkostí prohlížel, Pak se obrátil ke slečně Strangeové a ještě více ho vyvedlo z rovnováhy, když viděl, jak její krásná hlava klesá a očima zmateně tiká sem a tam.

„Ach, je dost snadné poznat, čí noha prošla balkonem,“ zamumlala.

„Zanechala za sebou tohle.“ Natáhla k němu ruku se střevícem zlaté barvy. „Našla jsem ho za oknem,“ vysvětlila. „Doufala jsem, že ho

nebudu muset ukázat.“

Okolní skupinka dívek zalapala po dechu a pak se naprosto odmlčela.

„Nepoznávám ho,“ poznamenal pan Driscoll a vzal ho do ruky. „Čí je to střevíc?“ zeptal se způsobem, který se nedal přehlédnout.

Stále žádná odpověď, a pak, když si dál prohlížel dívky jednu po druhé, ozval se hlas – poslední, který čekal, že uslyší – jeho dcera se rozplakala: „To je můj střevíc, ale nebyla jsem to já, kdo v něm šel po balkoně.“

„Alicio!“

V tom výkřiku zazněla smrtící obava. To ticho, to zadržované dojetí, které viselo ve vzduchu, bylo nesnesitelné. Přerušil ho svěží mladý smích.

„Ach,“ vykřikl rošťácký hlas slečny Strangeové, „já věděla, že jsi v tom nevině! Ale ta tajemná, která měla na sobě střevíček a popadla přívěsek, nemůže doufat, že se schová. Prozradí ji konečky prstů.“

Na všech tvářích se objevil údiv a v jedné napůl skryté ruce křečovitý pohyb.

„Vidíte,“ pokračovala slečna Strangeová svým lehkým způsobem, „mám strašně legrační triky. Pořád mi za ně někdo nadává, ale nějak se v tom nevylepšuji. Jedním z nich je udržovat své šperky zářivé pomocí podivné cizokrajné pasty, kterou mi kdysi v Paříži dala jedna stará Francouzka. Je zářivě červená, a když si nedáte pozor, strašně vám obarví prsty. Ani voda ji neodstraní. Což je patrné na mých prstech. Tu pastu jsem použila na svůj přívěsek včera večer, hned jak jste odešly. Takže, kdo nemáte červené konečky prstů, tak jste se přívěsku ani nedotkly, že slečno Driscollová. Ach, vidíte! Vaše prsty jsou bílé jako mléko.“

„Ale někdo ten šperk vzal a já tomu člověku musím vynadat, stejně jako sobě. Byla jste to vy, slečno Hughsonová? Vy, slečno Yatesová? nebo...“ a tu se před slečnou Westovou zarazila: „Ach, vy máte rukavice! To vy jste vinna!“ a její smích se rozezněl jako zvonění zvonů a připravil její další větu byť šlo jen o náznak sarkasmu. „To vy máte červené prsty. To vy jste ukradla můj šperk!“ zvolala. „Jak jste to mohla udělat. Kdo by si byl pomyslel, že zrovna vy budete ta zlodějka!“

Vskutku je to neuvěřitelné.

Ze všech dívek byla ona jediná, která byla mimo podezření od té noci, kdy byl paní Barnumové sebrán kapesník, a ona nebyla v lóži. Oči, které si slečnu Driscollovou tázavě prohlížely, se teď udiveně zvedly k jejím a nedokázaly znovu klesnout kvůli kamennosti, do níž se usadily její jemně vykreslené rysy.

„Slečno Westová, vím, že si ráda sundáte rukavice, slečna Strangeová má jistě právo znát toho, kdo ji ukradl drahý šperk,“ promluvil její hostitel tak přirozeným hlasem, jak mu to jeho velká úleva dovolovala.

Ale chladná, napůl promrzlá žena zůstala bez hnutí stát. Nenechala se oklamat žertovnou hláškou. Věděla, že pro všechny ostatní, ne-li pro podivínskou dcerušku Petera Strangeho, je zlodějka, která se nechala tak hloupě usvědčit. Oči jí ztvrdly, rty zešedivěly a nepodařilo se jí rozvázat ruce, na které se soustředily všechny pohledy.

„Nemusíte vidět mé ruce, přiznávám se, že jsem ten přívěsek vzala.“

„Caroline!“

Srdce přemožené šokem vyvrhlo tento výkřik. Slečna Westová si svou přítelkyni od svého nejtělejšího mládí pohrdavě prohlížela.

„Slečna Strangeová to nazvala žertem,“ poznamenala chladně. „Proč bys sis měla myslet, že šlo o něco vážnějšího?“

Alicia se vytřeštěně na svou nejlepší kamarádku dívala s bušícím srdcem a rozechvěle poznamenala: „Minulou noc jsme spolu nespali. Musela jsi přijít do mého pokoje, abys mi vzala zlatý střevíc. Proč jsi to udělala? Co se ti honilo hlavou, Caroline?“

Odpověděl jí vyrovnaný pohled a tichý smích dusící se mnoha emocemi.

„Chceš, abych ti řekla pravdu, Alicio? Nebo to necháme být?“

„Chci znát pravdu,“ řekla pevně Alicia!“

Nakonec to byl pan Driscoll, kdo promluvil.

Alicia ustoupila a s ustrašenýma očima se podívala na svého vzrušeného otce.

„Dobrá, řeknu pravdu,“ zamumlala polapená dívka, náhle zoufalá.

„Ano, nosila jsem Aliciiny zlaté střevíce a vzala ten šperk, protože bylo načase, aby naší vzájemné přetvářce byl učiněn konec. Lásku, kterou jsem k tobě kdysi cítila- vyprchala v okamžiku, kdy jsi mi převzala mého milého. Měla jsem víru v život, v čest a v přátelství. Všechno jsi tímto zničila. Já jsem zlodějka a ty nejsi, když si mi ho ukradla a navíc kradeš věci ostatním? A vy jste její vinu schvaloval a věci ukradené vracel zpět.“

„Slečno Westová,“ řekl takovým příkrým tónem pan Driscoll, který od něho ještě nikdo nikdy neslyšel, „než řeknete další slovo, které by mohlo tyto dámy uvést v omyl, dovolte mi říci, že dcera nikdy nikomu nic neukradla a já neměl nic společného s navrácením jakéhokoli zabaveného předmětu. Chytila jste se do sítě, slečno Westová, z níž se nemůžete vymanit ani pomlouváním mé nevinné dcery.“

„Nevinné!“ V tom slově vzplanula veškerá tragédie, která se skrývala v povaze této zvláštní dívky. „Alicio, podívej se mi do očí. Jsi nevinná? Kdo vzal Dempseyho korály a ten diamant z podnosu od Tiffanyho?“

„Není nutné, aby Alicia odpovídala,“ vmísil se otec do hovoru s nikoli nepřírozeným žárem. „Slečna Westová se usvědčila sama.“

„A co šátek lady Pagetové? Tu noc jsem tam nebyla.“

„Jste lstivá žena. To by se mohlo podařit i někomu, kdo má promyšlený plán pomsty.“

„Stejně tak by mohl někdo, kdo seděl ve vedlejší lóži, odcizit kapesník paní Barnumové za pět set dolarů,“ ozvala se slečna Hughsonová a odklonila se od přítelkyně, v jejíž nevinu by ještě před hodinou věřila. „Teď si vzpomínám, že jsem ji viděla, jak se naklání přes zábradlí, aby té staré dámě upravila šátek.“

Caroline Westová se k ní s úlekem otočila.

„Myslíte si, že jsem vinna ze všeho kvůli tomu, co jsem udělala včera večer?“

„Proč by to tak nemělo být“ dočkala se odpovědi.

„A co ty, Anno?“

„Alicia má mé sympatie,“ zamumlala slečna Benediktová.

Přesto usvědčená zlodějka trvala na svém.

„Ale já jsem vám přece objasnila, co mě vyprovokovalo k této krádeži. Nemůžete věřit, že jsem vinna vším tím, co udělala ona.“ Jejich pohledy však sotva sledovaly její ukazující prst. Její přátelé – kamarádi z mládí, nerozluční přátelé s tajnou přísahou – se všichni drželi stranou, zasaženi proradností, kterou teprve začínali vnímat. Zachvácená zoufalstvím, neboť tyto dívky byly jejím životem, udělala jeden divoký skok a padla před Alicií na kolena.

„Prosím, řekni jim pravdu a odpusť mi a...“

Hrdlo se jí zachvělo; přestala mluvit a spustila částečně zdvižené ruce. Z terasy k ní doléhal veselý zvuk mužských hlasů a bylo vidět procházející postavu kapitána Hollidaye. Chvění, které otráslu Caroline Westovou, se přeneslo i na Alicii Driscollovou, a ta rychle vstala a obě ženy se navzájem pozorovaly, snad poprvé, s otevřenou duší a naprostým porozuměním.

„Caroline!“ zašeptala jedna z nich.

„Alicio!“ prosila druhá.

„Caroline, věř mi,“ řekla Alicia Driscollová tím svým dojemným hlasem, který víc než její krása chytil všechny za srdce. „Udělalas špatnou věc, ale nebylo to všechno nezasloužené. Děvčata,“ pokračovala a pohlédla na ně i na svého otce s bolestí puklého srdce, „ani Caroline, ani já nejsme hodny lásky kapitána Hollidaye. Caroline vám řekla svou chybu, ale ta moje je možná ještě horší. Prsten – šátek – diamantové spony – všechno jsem kradla já – vzala jsem si je, i když jsem si je nenechala. Nad mým životem se vznáší kletba – kletba touhy, kterou jsem nedokázala překonat. Ale láska ve mně způsobila změnu. Od té doby, co jsem poznala kapitána Hollidaye – ale to už je pryč. Byla jsem blázen, když jsem si myslela, že bych mohla být šťastná s takovými trpkými vzpomínkami ve svém životě. Teď už se nikdy nevdám – ani se nedotknu šperků – svých ani cizích. Otče, ta dívka je nevinná! Nemohla bych vidět, jak Caroline trpí za to, co jsem udělala. Odpusťte mi a pomozte mi...“ Hlas se jí zadrhl. Vrhla se otci do náruče; jeho hlava se sklonila nad její a na okamžik v místnosti zavládlo hluboké ticho. Pak se slečna Hughsonová vzpružila a chytila ji za ruku. „Jsme nerozlučné,“ řekla. Pak ji políbila ruku a zašeptala: „Teď nastal ten pravý čas to ukázat.“

Pak další rty dopadly na ty studené a chvějící se prsty, které jako by se pod těmito objetími zahřály. A pak se objevily slzy.

* * *

„Máte svůj šperk?“

Trpělivý pan Driscoll se podíval na zachmuřenou tvář Violet Strangeové, která se pomalu připravovala na odjezd.

„Ano, ale obávám se, že sotva mohu očekávat vaši vděčnost.“

A odpověď ji ohromila.

„Tím, že se moje dcera sama přiznala, mě učinila šťastnějším, než kdyby nadále zůstávala v podezření.“

„A kapitán Holliday?“

„Možná bude mít stejný pocit.“

„Takže neodcházím s ostudou?“

„Odcházíte s mým poděkováním.“

Když se jistá osobnost dozvěděla o úspěchu posledního pátrání slečny Strangeové, poznamenala: „Ta dívka dělá pokroky. Příště jí můžeme dát případ prvořadě důležitosti.“

KDE ZMIZELA DRUHÁ KULKA?

„Musíte ji vidět.“

„To není dobrý nápad.“

„Je to velmi nešťastná žena. Její manžel a dítě zemřeli ve stejnou dobu. A teď přišla o živobytí, jen vaše genialita nám pomůže najít způsob, jak získat pojištění, přestože policie tvrdí, že šlo o sebevraždu.“

Violet Strangeová zavrtěla hlavou, čímž potvrdila důrazné odmítnutí.

„Omlouvám se, ale to není moje parketa. Jsem příliš mladá na to, abych se zabývala tak vážnými věcmi.“

„Ale ne, když můžete zachránit nebohou ženu, která zůstala bez jediného možného odškodnění.“

„Nechte to na policii.“

„V tomto případě nebyli úspěšní.“

„A co vy?“

„Ani já ne.“

„A vy očekáváte...“

„Ano, slečno Strangeová. Očekávám, že najdete chybějící kulku, která by prokázala, že život George Hammonda ukončila vražda,

nikoli sebevražda. Pokud nepomůžete, čeká nebohou vdovu dlouhá právní bitva, v níž jako obvykle zvítězí silnější. Existuje alternativa. Kdybyste to viděla...“

„Ale to je něco, co nechci dělat. Kdybych ji jednou viděla, podvolila bych se jejímu naléhání a pokusila se o nemožné. Můj instinkt mě nutí říct ne. Dejte mi něco jednoduchého.“

„Cokoli snadného není tak výnosné. Tento případ přinese peníze, pojišťovna bude muset zaplatit. Mohu vám nabídnout...“

„Cože?“

Přestože se snažila působit lhostejně, v jejím tónu byl znát zájem. Její společník se chápavě usmál a rychle uvedl částku.

Bylo to víc, než očekávala. Její návštěvník to poznal podle toho, že jí poklesla víčka, a podle ticha, které na chvíli zavládlo.

„A myslíte, že si to zasloužím?“ Violet se mu podívala do upřímných výrazných očí.

Stěží skrýval svůj údiv, její touha byla tak zřejmá a její důvod bylo těžké pochopit. Ano, potřebovala peníze (*proč je potřebovala se dovíte v posledním příběhu*), i když pocházela z bohaté rodiny – to byla záminka, proč vzít tuhle neatraktivní práci. Nechtěla, ale musela! Podíval se na ni: jednoduše oblečená, přesto nešlo o levné šaty. Pak se rozhlédl po místnosti, kde seděli. Opět zdánlivá jednoduchost, ale jednoduchost vysokého umění – obývací pokoj byl dost přepychový na to, aby v něm byl vidět luxus vytříbeného vkusu, totiž nevtravá elegance a podřízení každého pečlivě vybraného doplňku k docílení celkového efektu.

Co chybělo tomuto pozhnanému dítěti štěstěny, aby se do toho pustila, když se celé její já vzpouzelo proti povaze navrhovaného úkolu? Tato otázka pro něj nebyla nová. Nikdy však odpověď

neslyšel a pravděpodobně ji ani neuslyší. Faktem však zůstávalo, že souhlas, o němž se domníval, že by mohl být získán ze soucitu s tím, co se stalo, by se dal získat mnohem snadněji příslibem vysoké odměny – a muž se cítil tajně zklamán, i když uznával hodnotu objevu.

Jeho radost však trvala velmi krátce. Téměř okamžitě si na ní všiml změny. Jiskřičky v jejích očích, do jejichž hloubky nikdy nedokázal proniknout, se proměnily v něco jako slzy a ona promluvila tónem, jaký ještě nikdo neslyšel: „Ne. Částka je dobrá a hodila by se mi. Ale nebudu plýtvat energií na věc, které nevěřím. Muž se zastřelil. Byl to hazardní hráč na burze, pravděpodobně měl pro své jednání dobrý důvod. Dokonce i jeho manželka přiznává, že v poslední době více ztrácel než získával.“

„Sejděte se s ní. Chce vám vyprávět příběh, který se nikdy nedostal do novin.“

„Slibujete?“

„Samozřejmě, slečno Strangeová.“

Violet o tom přemýšlela. Pak náhle souhlasila. „Ať přijde za hodinu. Uvidíme se ve tři. Později si dám čaj a očekávám dva telefonáty.“ Její návštěvník se zvedl k odchodu. Veškeré známky mimořádného uspokojení se mu podařilo zakrýt formálním vystupováním. Když doprovázela svého hosta, slečna Strangeová se tvářila pouze společensky, a to bylo vše. Ale věděl, že není.

* * *

Případ by se dal shrnout takto: jedné parné zářijové noci mladé manželé žijící ve velkém činžovním domě na horním Manhattanu

tak rozčiloval neustálý dětský křik, že vstali. On kouřil, ona seděla u okna a vdechovala chladný vzduch. Blahopřáli si k moudrému nápadu, který je napadl, že přestanou spát, protože dětský pláč neustával – když se (byly asi dvě hodiny, nebo možná později) najednou někde poblíž ozval podivný ostrý zvuk výstřelu.

On si myslel, že to přichází shora, ona si myslela, že ze strany. Podívali se na sebe v bezmocném úžasu a byli ohromeni tichem, které nastalo. Dítě přestalo plakat. Ve vedlejší bytě bylo stále příliš ticho. Jejich vzájemné pohledy vyjadřovaly zděšení.

„Šlo to odtamtud!“ zašeptala manželka, „panu nebo paní Hammondovým se stala nějaká nehoda, musíme se tam jít podívat...“

Její vzrušená slova přerušil výkřik zdola. Podívali se z okna a uviděli projíždějícího policistu.

„Co se stalo?“

Pan Saunders odpověděl okamžitě: „Co se stalo ... (byli jen dvě patra od chodníku), mám pocit, že v sousedním bytě byl slyšet výstřel. Strážníku, nechtěl byste jít raději nahoru? Moje žena je z toho nervózní. Sejdeme se u schodů a ukážu vám cestu.“

Policista přikývl a vstoupil. Mladí manželé se spěšně oblékli, a než dorazil na jejich patro, byli připraveni ho doprovodit.

Mezitím nikdo v domě neprojevil žádné obavy, dokud do Hammondova bytu nezavolal policistu. Pak se začaly ozývat hlasy a zvuk otevíraných dveří shora i zdola, ale ne těch, před kterými stál policista.

Další zvonění, tentokrát vytrvalé – a stále žádná odpověď. Důstojník zvedl ruku potřetí, když se zpoza dveří, ke kterým přiložil ucho, ozvalo praskání a nakonec tichý hlas pronesl nesrozumitelná slova.

Pak ruka začala zápasit se zámkem a dveře se pomalu otevřely a odhalily jejich pohledu ženu spěšně oděnou v plášti, na jejímž obličejí se zračila obrovská hrůza.

„Ach!“ vykřikla a viděla jen soucitné tváře svých sousedů. „Slyšeli jste to také! Tam, v manželově pokoji, se střílelo z pistole.

Neodvážila jsem se jít dovnitř podívat, já... Bože, smiluj se, podívejte se, jestli se něco nestalo! Je tu takové ticho a ještě před chvílí tu plakalo dítě. Paní Saundersová, proč je tu takové ticho?“

Padla do náruče své sousedky. Ruka, ukazující na nějaké dveře, jí klesla k boku, žena byla na pokraji mdlob.

Důstojník se na ni pozorně zadíval a podle její prchavosti si všiml, že žena spěšně vstala z postele.

„Kde jste byla? Co se stalo vašemu manželovi a dítěti, nevíte, co se tam stalo?“

„Spala jsem v jiném pokoji,“ vydechla. „Není mi dobře... Já... Ach, proč tu všichni stojíte a nic neděláte? Tam je moje dítě. Jděte se tam podívat! Jděte!“

A s náhlou energií se napřímila, oči se jí široce rozevřely a rozzářily se na tvářičce bílé jako plátno, kterou se snažila zakrýt.

Policista souhlasil. V příštím okamžiku se snažil otevřít dveře, na které žena opět ukazovala.

Dveře byly zamčené.

Ohlédl se na ženu, která se téměř krčila na podlaze, zabouchal na dveře a požádal muže, aby otevřel.

Nepřišla na ránu žádná odpověď.

Policista se prudce otočil a znovu se podíval na ženu.

„Říkáte, že v té místnosti byl váš manžel?“

Přikývla a trochu zadýchaně promluvila: „A to dítě!“

Otočil se, naslouchal a zavolal pana Saunderse: „Budeme muset vykopnout dveře. Dobře, teď pojdte ke dveřím. Jdeme na to! Panty dveří zavrzaly. Zámek praskl a dveře se otevřely. Paní Hammondová tiše vykřikla. Zvedla se z podlahy, kde se vyděšeně krčila, a pátrala ve tvářích obou mužů po jakémkoli náznaku toho, co viděli v matně osvětleném prostoru. Bylo to něco děsivého, co přimělo pana Saunderse vyjít ven s křikem: „Odvedte ji! Okamžitě ji odvedte! Vezměte ji k nám do bytu, Jenny. Tohle nesmí vidět...“ Nebude poslouchat! Uvědomil si marnost svých slov, když jeho pohled padl na mladou ženu, která se k němu blížila. A teď stál bez hnutí, mlčky, se strachem v očích, díval se na ni a poprvé si uvědomil propast lidského utrpení.

Pan Saunders sklopil oči. Kdyby se člověk řídil instinktem, měl by z domu co nejrychleji utéct a vyhnout se otázce v jejích očích a strnulé postavě.

Snad z milosti k jeho tichému zděšení, snad šetříc sama sebe, to byla ona, kdo nakonec našel slovo, aby vyjádřil jejich vzájemnou úzkost.

„Je mrtvý?“

Žádná odpověď.

„A moje dítě?“

Ten křik! Všem, kdo ji slyšeli, se zastavilo srdce. Otrásl to dušemi mužů i žen v bytě i mimo něj. Všechno se promíchalo. Ona (manželka a matka) přiběhla na místo činu a ztuhla vedle vzrušeného policisty při pohledu na zkázu osudného okamžiku v jejím domě.

Leželi tam spolu, už nepotřebovali pomoc, oba byli mrtví. Dítě bylo jednoduše uškrceno vahou otcovy paže, která mu ležela přímo na krku. Otec se však stal obětí výstřelu, který slyšeli. Na hrudi měl